

mechanism must result in perfection of his functioning on the whole. His conceptual model of forming contacts with the mutual concordance of public and private interests in the field of art which finds the embodiment in development of this mechanism as a state-public mechanism of providing of development of art. A necessity is further development and realization of public policy at industry of art which foresees working out in detail of the operating Law of Ukraine provisions «About a culture» in other laws and subordinate legislation normatively-legal acts : in more clear and complete fixing the system of organs of management a culture and organization of cooperation needs between them; separate attention is deserved by the decision of question of material support and financial providing of culture.

Keywords: *the state, right, society, culture, cultural function, art, artistic activity, law, function, legal form, lawmaking.*

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІНАНСОВОГО, ЦИВІЛЬНОГО І ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА ТА ПРОЦЕСУ

УДК 349.6 (477)(045)

Ю. В. Ковейно

СУБ'ЄКТИ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ПОСТІЙНОГО ТА ТИМЧАСОВОГО ЛІСОКОРИСТУВАННЯ

У статті здійснено нормативно - правовий огляд видів суб'єктів лісового господарства, а саме постійних та тимчасових лісокористувачів. Акцентовано увагу на особливостях нормативної основи, змісту діяльності та порядку ведення лісового господарства відповідними суб'єктами постійного та тимчасового лісокористування у сучасних умовах.

Ключові слова: *лісове господарство, ведення лісового господарства, суб'єкти лісового господарства, постійне та тимчасове лісокористування.*

Постановка проблеми. Ведення лісового господарства полягає у здійсненні комплексу заходів з охорони, захисту, раціонального використання та розширеного відтворення лісів. Саме ці складові комплексних заходів є основними видами діяльності суб'єктів лісового господарства. Відповідно до норм Лісового кодексу, організація лісового господарства має своїм завданням забезпечувати ведення лісового господарства на засадах сталого розвитку з урахуванням природних та економічних умов, цільового призначення, лісорослинних умов, породного складу лісів, а також функцій, які вони виконують. Лісове господарство є складовою національного господарства України, адже воно забезпечує раціональне використання, охорону, захист та відтворення лісових ресурсів, які є стратегічно важливими для держави, які мають багатоцільове значення, оскільки виконують соціальні, економічні та екологічні функції.

Сучасний стан ведення лісового господарства потребує подальшого системного реформування для забезпечення конкурентоздатності та інноваційного розвитку лісопромислового сектору, а також країни в цілому. Маємо зазначити важливість

лісогосподарської галузі стосовно забезпечення задоволення потреб суспільства у деревині та інших лісових ресурсах на засадах гармонійного поєднання принципів державного регулювання та довгострокових інтересів держави з механізмами ринкових відносин, з огляду на цілі децентралізації влади, необхідність розвитку приватного підприємництва, збільшення кількості робочих місць.

Шляхи та засоби розв'язання існуючих проблем при веденні лісового господарства, у тому числі щодо суб'єктного складу здійснення постійного та тимчасового лісокористування, полягають у проведенні системного реформування лісового господарства з використанням позитивного вітчизняного та міжнародного досвіду, поєднанні заходів державної підтримки та впровадження ринкових механізмів у лісовому господарстві. Саме у цих умовах пріоритетне значення має концепція реформування лісового та мисливського господарства України та розробка на підставі цієї концепції стратегії збалансованого розвитку лісового та мисливського господарства.

Метою статті є аналіз діючої нормативно – правової бази та наукової літератури щодо визначення суб'єктного складу здійснення постійного та тимчасового лісокористування, їх видів, змісту діяльності, порядку та умов ведення лісового господарства на даному етапі розвитку держави.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальні питання правової регламентації та нормативного регулювання лісових відносин, у тому числі економічних відносин у лісогосподарській галузі, досліджували багато відомих вчених, зокрема: А. Гетьман, А. Карпук, О. Каспрук, Я. Коваль, П. Лакида, Л. Мельник, Я. Олійник, І. Синякевич, І. Соловій, Ю. Туниця, О. Фурдичко, М. Шершун, Ю. Шемшученко, О. Шубалий тощо. Цю тематику не можна назвати повністю розкритою і вона потребує подальшого дослідження, зокрема з питань правової регламентації суб'єктного складу постійного та тимчасового лісокористування.

Виклад основного матеріалу. Відповідно Лісового кодексу, як основного нормативного акта, який закріплює основи ведення та організації лісового господарства, зазначено, що право користування лісами в Україні здійснюється в порядку постійного та тимчасового користування. У постійне користування ліси на землях державної власності для ведення лісового господарства без встановлення строку надаються спеціалізованим державним лісогосподарським підприємствам, іншим державним підприємствам, установам та організаціям, у яких створено спеціалізовані лісогосподарські підрозділи [1].

У постійне користування ліси на землях комунальної власності для ведення лісового господарства без встановлення строку надаються спеціалізованим комунальним лісогосподарським підприємствам, іншим комунальним підприємствам, установам та організаціям, у яких створені спеціалізовані лісогосподарські підрозділи. Отже, бачимо, що постійне лісокористування розділяється на дві категорії. Це обумовлено тим, що ліси можуть розташовуватися на землях державної або комунальної власності і відповідно підпорядковуватися їхньому правовому режиму. Тому і право постійного користування лісами посвідчується державним актом на право постійного користування земельною ділянкою. Фізичні особи не можуть отримати у постійне лісокористування лісові ділянки, як не можуть і отримати земельну ділянку на праві постійного лісокористування.

Ліси надаються в постійне користування на підставі рішення органів виконавчої влади або органів місцевого самоврядування, прийнятого в межах їх повноважень за погодженням з органами виконавчої влади з питань лісового господарства та з питань охорони навколишнього природного середовища Автономної Республіки Крим, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері

лісового господарства, обласними, Київською, Севастопольською міськими державними адміністраціями, органом виконавчої влади Автономної Республіки Крим з питань охорони навколишнього природного середовища. У разі прийняття рішення про надання лісів у постійне користування обласними, Київською, Севастопольською міськими державними адміністраціями таке рішення погоджується центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері охорони навколишнього природного середовища. Прийняття рішень Кабінетом Міністрів України не потребує погоджень з іншими органами [1].

Тимчасове користування лісами може бути: довгостроковим - терміном від одного до п'ятдесяти років і короткостроковим - терміном до одного року.

Довгострокове тимчасове користування лісами - засноване на договорі строкове платне використання лісових ділянок, які виділяються для потреб мисливського господарства, культурно-оздоровчих, рекреаційних, спортивних, туристичних і освітньо-виховних цілей, проведення науково-дослідних робіт.

Довгострокове тимчасове користування лісами державної та комунальної власності здійснюється без вилучення земельних ділянок у постійних користувачів лісами на підставі рішення відповідних органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, прийнятого в межах їх повноважень за погодженням з постійними користувачами лісами та органом виконавчої влади з питань лісового господарства Автономної Республіки Крим, центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері лісового господарства.

Довгострокове тимчасове користування лісами приватної власності здійснюється без вилучення земельних ділянок шляхом укладення між власником лісів та тимчасовим лісокористувачем договору, який підлягає реєстрації в органі виконавчої влади з питань лісового господарства Автономної Республіки Крим, центральному органі виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері лісового господарства.

Короткострокове тимчасове користування лісами для заготівлі другорядних лісових матеріалів, побічних лісових користувань та інших потреб, передбачених цим Кодексом, здійснюється без вилучення земельних ділянок у власника лісів, постійного лісокористувача на підставі спеціального дозволу, що видається власником лісів, постійним лісокористувачем підприємствам, установам, організаціям, громадянам України, іноземцям та особам без громадянства, іноземним юридичним особам.

Суб'єктами правовідносин тимчасового користування лісами є: власники лісів або уповноважені ними особи; підприємства, установи, організації, громадяни України, іноземці та особи без громадянства, іноземні юридичні особи. Тимчасовий лісокористувач не має права передавати лісові ділянки в тимчасове користування іншим особам [1].

Отже, аналізуючи діюче лісове законодавство бачимо певні розмежування відносно суб'єктного складу ведення лісового господарства. Це, передусім, виявляється у поділі на відповідні суб'єкти залежно від форм власності (насамперед державної та комунальної), а також відповідного виду лісокористування (постійного та тимчасового). Маємо звернути увагу на те, що саме поняття власника лісу (відповідної земельної лісової ділянки) та постійний лісокористувач у певному розумінні можна використовувати як тотожні поняття, які відображають види суб'єктів ведення лісового господарства. Адже саме власник лісу та постійний лісокористувач наділені правами що відображають зміст ведення лісового господарства, який об'єднує у собі використання, охорону, захист та відтворення лісів.

Право на постійне користування лісами в теоретико - правовому аспекті характеризується такими юридичними ознаками, які вирізняють його серед інших прав на користування лісами: об'єктом є ліси на земельних ділянках державної та

комунальної власності; суб'єктами можуть бути лише спеціалізовані державні або комунальні лісгосподарські підприємства, інші державні та комунальні підприємства, установи та організації, у яких створені спеціалізовані господарські підрозділи; зміст становлять права і обов'язки постійних лісокористувачів, визначених законодавством та спеціальними дозволами; право постійного лісокористування набувається у порядку надання або вилучення і наступного надання земельних ділянок державної або комунальної власності на невизначений термін для ведення лісового господарства; справляння збору за спеціальне використання лісових ресурсів та користування земельними ділянками лісгосподарського призначення; неможливість вільного розпорядження лісами на земельних ділянках державної або комунальної власності без рішення органів державної влади або місцевого самоврядування; може бути припинено лише з підстав, визначених законом; посвідчується державним актом на право постійного користування земельною ділянкою [2].

Аналізуючи норми Лісового кодексу відносно здійснення права постійного та тимчасового лісокористування необхідно зазначити що у постійне користування ліси на землях державної (комунальної) власності для ведення лісового господарства без встановлення строку надаються спеціалізованим державним (комунальним) лісгосподарським підприємствам, іншим державним підприємствам, установам та організаціям, у яких створено спеціалізовані лісгосподарські підрозділи.

Разом із цим відповідно до Рішення Конституційного Суду України від 21 вересня 2005 р. право постійного користування земельними ділянками зберігається за юридичними та фізичними особами, які відповідно до попередньої редакції ЗК України та ЛК України набули право користування земельними ділянками лісового фонду до 1 січня 2002 р. та не переоформили його в період з 1 січня 2002 р. до 22 вересня 2005 р. і продовжують використовувати їх за цільовим призначенням [3].

Характерною ознакою права постійного користування лісами є його набуття шляхом надання земельних ділянок державної або комунальної власності.

Щодо тимчасового користування лісами маємо відзначити, що воно характеризується специфічними рисами, які визначають особливу юридичну природу зазначеного виду спеціального використання лісів: 1) об'єктом тимчасового користування можуть бути всі ліси, що перебувають у державній, комунальній або приватній власності; 2) залежно від терміну тимчасового користування лісами таке користування може бути довгостроковим (від 1 до 50 років) та короткостроковим (до одного року); 3) підставою довгострокового тимчасового користування лісами є договір на довгострокове тимчасове користування лісами, а підставою короткострокового тимчасового користування лісами є спеціальний дозвіл; 4) встановлення законодавцем переліку потреб, для яких надаються лісові ділянки: а) на умовах довгострокового тимчасового користування лісами — для потреб мисливського господарства, культурно-оздоровчих, рекреаційних, спортивних, туристичних і освітньо - виховних цілей, проведення науково-дослідних робіт; б) на умовах короткострокового тимчасового користування лісами для заготівлі другорядних лісових матеріалів, побічних лісових користувань та інших потреб, передбачених ЛК України; 5) платність тимчасового користування лісами; 6) зворотність, тобто повернення лісових ділянок власникам або постійним лісокористувачам після закінчення терміну тимчасового користування лісами; 7) заборона для суб'єктів права тимчасового лісокористування на передачу лісової ділянки в тимчасове користування іншим особам як вид спеціального використання лісових ресурсів; 8) відповідно до чинного ЛК України право тимчасового користування лісами здійснюється на лісових ділянках, які виділяються для певних потреб, без надання земельних ділянок (на відміну від права на постійне користування лісами, якому передуює оформлення права постійного користування

земельною ділянкою лісогосподарського призначення). Разом із цим право тимчасового користування лісами зберігається за суб'єктами, які набули за раніше чинним Лісовим кодексом земельні ділянки лісового фонду як на умовах довгострокового тимчасового користування, так і на умовах оренди, за умови використання останніх за цільовим призначенням та якщо не закінчився строк, на який надавались земельні ділянки лісового фонду [2].

Змістом правовідносин у сфері постійного лісокористування є права та обов'язки постійних лісокористувачів, які зумовлені інтересами суспільства в екологічній сфері, цільовим використанням лісових ділянок на зазначеному юридичному титулі. Права та обов'язки зазначені у чинному Лісовому кодексі. Зокрема регламентовано такі права: право самостійно господарювати в лісах; виключне право на заготівлю деревини; право власності на заготовлену ними продукцію та доходи від її реалізації; право на відшкодування збитків у випадках, передбачених законодавством; право здійснювати відповідно до законодавства будівництво доріг, спорудження жилих будинків, виробничих та інших будівель і споруд, необхідних для ведення лісового господарства. Обов'язки постійних лісокористувачів полягають, зокрема у: забезпеченні охорони, захисту, відтворення, підвищення продуктивності лісових насаджень, посилення їх корисних властивостей, підвищення родючості ґрунтів, вжиття інших заходів відповідно до законодавства на основі принципів сталого розвитку; дотримання правил і норм використання лісових ресурсів; ведення лісового господарства на основі матеріалів лісовпорядкування, здійснення використання лісових ресурсів способами, які забезпечують збереження оздоровчих і захисних властивостей лісів, а також створюють сприятливі умови для їх охорони, захисту та відтворення; ведення первинного обліку лісів; дотримання встановленого законодавством режиму використання земель; забезпечення охорони типових та унікальних природних комплексів і об'єктів, рідкісних і таких, що перебувають під загрозою зникнення, видів тваринного і рослинного світу, рослинних угруповань, сприяння формуванню екологічної мережі відповідно до природоохоронного законодавства; забезпечення безперешкодного доступу до об'єктів електромереж, інших інженерних споруд, які проходять через лісову ділянку, для їх обслуговування. Чинним законодавством зазначено, що перелік визначених діючим законодавством прав та обов'язків не є вичерпним [1].

Стосовно прав та обов'язків тимчасових лісокористувачів, маємо зазначити, що цей перелік дещо різниться від прав та обов'язків постійних лісокористувачів. Відповідно норм Лісового кодексу закріплені такі права тимчасових лісокористувачів на умовах довгострокового користування: здійснювати господарську діяльність у лісах з дотриманням умов договору; за погодженням із власниками лісів, постійними лісокористувачами в установленому порядку зводити тимчасові будівлі і споруди, необхідні для ведення господарської діяльності; отримувати продукцію і доходи від її реалізації. Стосовно обов'язків Лісовий кодекс регламентує, що тимчасові лісокористувачі на умовах довгострокового користування зобов'язані: приступати до використання лісів у строки, встановлені договором; виконувати встановлені обмеження (обтяження) в обсязі, передбаченому законом та договором; дотримуватися встановленого законодавством режиму використання земель; вести роботи способами, які забезпечують збереження оздоровчих і захисних властивостей лісів, а також створюють сприятливі умови для охорони, захисту і відтворення типових та унікальних природних комплексів і об'єктів, рідкісних і таких, що перебувають під загрозою зникнення, видів тваринного і рослинного світу, сприяти формуванню екологічної мережі; своєчасно вносити плату за використання лісових ресурсів; не порушувати прав інших лісокористувачів [1].

Тимчасові лісокористувачі на умовах короткострокового користування мають право: здійснювати використання лісових ресурсів з додержанням вимог спеціального дозволу; за погодженням із власниками лісів, постійними лісокористувачами у встановленому порядку споруджувати тимчасові будівлі та споруди, необхідні для зберігання і первинної обробки заготовленої продукції; власності на заготовлену ними в результаті використання лісових ресурсів продукцію та доходи від її реалізації; на відшкодування збитків у випадках, передбачених законодавством. Тимчасові лісокористувачі на умовах короткострокового користування зобов'язані: здійснювати використання лісових ресурсів за встановленими правилами і нормами; вести роботи способами, які забезпечують збереження оздоровчих і захисних властивостей лісів, а також створюють сприятливі умови для охорони, захисту та відтворення лісів, охорони типових та унікальних природних комплексів і об'єктів, рідкісних і таких, що перебувають під загрозою зникнення, видів тваринного і рослинного світу; своєчасно вносити плату за використання лісових ресурсів; не порушувати прав інших лісокористувачів. Законом можуть бути передбачені й інші права та обов'язки тимчасових лісокористувачів на умовах довгострокового та короткострокового користування [1].

Ведення лісового господарства на місцевому рівні здійснюють державні підприємства, які входять до сфери управління Держлісагентства України та координуються його відповідним територіальним органом (Рескомліс АР Крим, 24 обласні управління лісового та мисливського господарства). У підпорядкуванні Держлісагентства знаходяться наукові, навчальні організації, національні заповідники й природні парки, інші підприємства, установи, організації безпосереднього підпорядкування. Поряд із функціями ведення господарської діяльності на Держлісагентство, його регіональні підрозділи та держлісгоспи покладено функції охорони, захисту та контролю за станом лісових ресурсів, яку виконують підрозділи державної лісової охорони, якій надано статус правоохоронного органу (виникає внутрішній конфлікт інтересів, адже в одному органі зосереджені господарські та контрольні функції, а також виникло недопустиме поєднання на рівні держлісгоспів господарських функцій та функцій державного контролю) [4]. У зв'язку з цими протиріччями та дублюванням відповідних повноважень (контрольних повноважень органами Державного агентства лісових ресурсів та Державної екологічної інспекції), що призводить до неможливості або обмеженої можливості ефективного ведення лісового господарства, вченими запропоновано відповідні шляхи реформування лісової галузі. З проблемних питань було проведено відповідні круглі столи та конференції. Відповідні заходи відбувалися в рамках реалізації регіональної програми ENPI-FLEG «Вдосконалення систем правозастосування і управління в лісовому секторі країн східного напрямку Європейської політики добросусідства і Росії», яка має на меті створення більш довершених механізмів управління в лісовому секторі [5]. При проведенні відповідних конференцій, було узагальнено результати досліджень проблем неефективних і несталих методів ведення лісового господарства, незаконних лісозаготівель та гармонізації взаємовідносин влади, бізнесу і місцевих громад у сфері ведення лісового господарства, напрацьовано різнопланові пропозиції та рекомендації щодо удосконалення законодавства, посилення та урізноманітнення системи заходів, спрямованих на забезпечення прозорих відносин у лісовому секторі на основі досягнення суспільного консенсусу.

Відносно Концепції реформування лісового та мисливського господарства, яка підготовлена міжвідомчими робочими групами з реформування лісового та мисливського господарства, зазначено пропозиції щодо інституційно-правового реформування лісової галузі щодо розділення функцій держави у сфері лісового

господарства: формування державної політики, господарських та контрольних; створення на базі існуючих державних лісгосподарських підприємств єдиної державної лісгосподарської структури, використавши досвід Польщі, Латвії та інших країн з успішним функціонуванням державних лісгосподарських підприємств тощо. З огляду на вимоги чинного законодавства та враховуючи соціальні, економічні та екологічні функції, які виконують ліси, умови ведення лісового господарства необхідним в рамках реалізації концепції реформування вважається прийняття стратегії збалансованого розвитку лісового та мисливського господарства України. Стратегія має передбачати щодо ведення лісового господарства: подальший розвиток лісового господарства на засадах сталого розвитку; розмежування повноважень владних органів, контролюючих органів, прав та обов'язків господарюючих суб'єктів, запровадження більш дієвих механізмів координації, узгодження їх діяльності в інтересах комплексного використання природних ресурсів на засадах публічно – приватного партнерства; визначення можливості та ефективних шляхів створення на базі існуючих державних лісгосподарських підприємств єдиної державної лісгосподарської структури, її доцільної організаційно – правової форми з урахуванням вимог законодавства та особливостей ведення лісового господарства в Україні; розширення практики виконання лісгосподарських заходів та операцій підприємствами малого та середнього бізнесу за результатами конкурсів на договірних засадах з лісгосподарськими органами та підприємствами, що сприятиме повнішому розмежуванню функцій управління (регулювання) контролю та здійснення безпосередньо господарської діяльності у сфері лісового господарства, створенню нових робочих місць, поліпшенню умов життя місцевих жителів, зростанню їх заінтересованості в досягненні довгострокових цілей лісового господарства, підвищення рівня економічної ефективності господарської діяльності у цій сфері тощо [6].

Висновки. Виходячи з вищевказаного, стосовно суб'єктного складу здійснення лісового господарства, маємо зазначити, що суб'єкти ведення лісового господарства та суб'єкти лісового господарства щодо здійснення постійного та тимчасового лісокористування дещо різняться між собою, а саме змістом основних прав та обов'язків. Видовий склад суб'єктів лісового господарства, їх основні права та обов'язки зазначено, передусім, у Лісовому кодексі, - основному нормативному акті який регламентує зміст ведення лісового господарства, основні права та обов'язки відповідних суб'єктів лісового господарства, у тому числі постійних та тимчасових лісокористувачів. На сучасному етапі розвитку держави існують певні проблеми у лісгосподарській галузі, у тому числі відносно діяльності суб'єктів лісового господарства. У зв'язку з цим запропоновано (при проведенні круглих столів та конференцій з зазначеної тематики) та зафіксовано у відповідних документах шляхи вирішення проблем стосовно ведення лісового господарства та реформування лісової галузі відповідно Концепції реформування лісового та мисливського господарства України. Практичні аспекти функціонування суб'єктів лісового господарства потребують подальшого опрацювання.

Список використаної літератури

1. Лісовий кодекс : Закон України від 21.01.1994 року № 3852-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. - 1994. - № 17.- Ст. 99.
2. Право постійного і тимчасового користування лісами: юридичні ознаки та особливості змісту [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://lespravo.com.ua/art/117->
3. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України

(конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками) [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v005p710-05>

4. Шубалий О. Трансформація системи управління лісовим господарством за принципами децентралізації та розподілу повноважень [Електронний ресурс] / О. Шубалий // Інституціональна економіка. – 2014. - №8. – Режим доступу : <http://ua-ekonomist.com/archive/2014/08/Shubalyi.Pdf>

5. Програма «Правозастосування й управління в лісовому секторі країн східного регіону дії європейського інструменту сусідства та партнерства» [Електронний ресурс]. - Режим доступу : <http://www.fleg.org.ua>

6. Концепція реформування лісового та мисливського господарства України [Електронний ресурс]. - Режим доступу : http://dklg.kmu.gov.ua/forest/control/uk/publish/article?art_id=148451&cat_id=134717

Стаття надійшла до редакції 25.04.2015 р.

Y. V. Koveino

ACTORS ON THE IMPLEMENTATION OF FORESTRY PERMANENT AND TEMPORARY FOREST

The article of normative - legal review of forestry species actors, namely permanent and temporary forest users. The attention is focused on the features of the regulatory framework, the content of the order and forestry relevant subjects of permanent and temporary forest management in modern conditions.

Forest management is the implementation of measures for conservation, protection, management and expanded reproduction of forests. Forestry is part of the national economy of Ukraine, because it provides a rational use, protection and reproduction of forest resources, which are strategically important for the state, which have multi-value, perform as social, economic and environmental functions.

The current state of forest management system needs further reform to ensure the competitiveness and innovative development of the forestry sector and the country as a whole

Under the Forest Code, as the main instrument that establishes the basics of driving and forestry, stated that the right to use forests in Ukraine is in the order of permanent and temporary use. In the permanent use of forests on state-owned lands to forest management without time-limit provided specialized forest enterprises and other public enterprises, institutions and organizations that have created specialized forestry units.

The subjects of legal temporary use of forests are: forest owners or authorized persons; enterprises, institutions, organizations and citizens of Ukraine, foreigners and stateless persons, foreign legal entities. Temporary forest user may not transfer forest land for temporary use to others.

Thus, analyzing the existing forestry legislation see some distinction regarding the subject composition forestry. Species composition forestry subjects, their basic rights and duties of states primarily in the Forest Code - mainly normative act regulating the content of forestry, basic rights and duties of forestry relevant actors, including permanent and temporary forest users. At the present stage of development of the country, there are certain problems in the forestry sector, including the relative activities of forestry. In this regard suggested (during roundtables and conferences on topics specified) and recorded in relevant solutions to the problems concerning forest management and forest industry under reform Reform Concept for Forestry and Hunting of Ukraine. Practical aspects of forestry subjects need further elaboration.

Key words: *forestry, forest management, forestry entities, permanent and temporary forest.*